

[Ragnhild Andersen.]

går ud på, at der ikke må arbejdes i tiden fra kl. 20 til kl. 3, og det vil altså i realiteten sige, at bagersvendenes nattehvile beskæres med en time:

I efteråret 1947 traf bagerforbundet en aftale med de københavnske brødfabrikker om, at de skulle have natarbejde afskaffet inden den 1. oktober 1950, således at der ikke efter den tid måtte arbejdes mellem kl. 20 og kl. 4. Denne aftale er dog aldrig blevet godkendt af de københavnske rugbrødsbagerne, der var meget utilfredse med den. De fastholdt deres gamle, af Bagerforbundets sidste kongres tiltrådte krav om forbud mod natarbejde mellem kl. 18 og kl. 6. Altså har de københavnske rugbrødsbagerne udtalt deres utilfredshed med Bagerforbundets dårlige aftale med brødfabrikkerne. Alligevel har den højtærede socialminister lavet et forslag, som endog er ringere end det, som Bagerforbundet har aftalt med arbejdsgiverne, og som bagersvendene ikke har erklæret sig indforstået med.

Den ærede ordfører for det socialdemokratiske parti, det ærede medlem hr. Bundvad erklærede, at man var rede til at tale om disse spørgsmål i et udvalg, og det er vel ensbetydende med, at det ærede medlem mener, man bør snakke med bagerne om det og ikke foretage lovændringer, som forværrer deres arbejdsforhold.

Det ærede medlem hr. Boeck-Hansen frygter for, at rugbrødet vil blive for dyrt, hvis det skal bages om dagen. Jeg kan nu ikke rigtig se, hvorfor det skulle blive dyrere ved at blive fremstillet om dagen end om natten. I reglen er natarbejde lidt dyrere end dagarbejde. Jeg er mere bange for, at det kommer til at knibe med at få rugbrød, hvis man begynder at ændre bestemmelserne for rugbrødsbagerne, således at vi giver dem mere natarbejde, end de har i forvejen, og det skal man tage sig i agt for. Jeg fremfører disse ting, fordi det må blive en opgave inden dette lovforslags endelige vedtagelse at modarbejde natarbejde også for bagerne, så deres arbejdstid, som de ønsker, først begynder kl. 6 om morgenen. Efter opgivende fra læger og andre sagkyndige, der ved, hvad de taler om, er natarbejde skadeligt for helbredet, og det kan vi vist alle være enige om. Ja, det ærede medlem ryster på hovedet, men jeg ved bestemt, at det ærede medlems arbejde mest falder om dagen, det har jeg lejlighed til at se, så derfor er det måske svært for ham at udtale sig om dette.

Afsnit IV omhandler barselhvile. Forbudet mod at arbejde i 4 uger efter fødslen udstrækkes til at gælde for de nye områder,

loven omfatter. Det ærede medlem fru Kirsten Gloerfelt-Tarp var inde på spørgsmålet og sagde, at man måtte modificere bestemmelserne om barselhvile. Jeg må hertil sige, at det eneste rigtige ville være at gennemføre befolkningskommissionens betænkning og give de 100 dages dagpengehjælp, og jeg vil navnlig finde det rigtigt at give de 100 dages dagpengehjælp til kvinder, der arbejder i produktionen. Det vil ikke alene være til gavn for dem selv, men også for samfundet, og det vil være det rimeligste at gøre det i forbindelse med denne lov.

Der er endvidere foreslået bestemmelser om beskyttelse af de unge arbejdere og om lægeundersøgelse af unge arbejdere under 18 år. Jeg er nu ikke tilfreds med disse bestemmelser. Ungdomskommissionen foreslog lægekontrol med alle unge indtil 21 år. Der kan måske gøres den indvending, at sådanne bestemmelser henhører under en anden lov end denne. Jeg kan nu ikke se, hvorfor man ikke kan tage dem med her. Jeg synes, man bør gå ind for det forslag, der er stillet af hele ungdomskommissionen — ikke af et flertal, men af hele kommissionen — om 45 timers arbejdsuge som maksimum for alle unge arbejdere. Jeg hørte nok, at det ærede medlem hr. Axel Kristensen var meget fortørnet over, at man foreslog særlige beskyttelsesforanstaltninger for de unge gennem forbud mod arbejde, men det er jo dog således, at legemlig og åndelig overbelastning i de unge år kan volde skade for hele livet. Det bør man ikke glemme. Jeg synes ikke, det var så rart at høre de udtalelser, den ærede ordfører kom med, for de mindede mig om, at dengang jeg var barn, gik man på arbejde, allerede når man var 7—8 år, og der var dem, som syntes, at det var ganske rimeligt, og at menneskene sikkert ville blive nogle dovne slamberter, hvis de ikke begyndte at arbejde i 7—8 års alderen. Det er vi nu kommet bort fra, og jeg synes, at det ærede medlem hr. Axel Kristensen bør indrømme, at det gavner de unges sundhed, at der træffes beskyttelsesforanstaltninger for dem, at det forbydes dem at arbejde, før de bliver 14 år, og at deres arbejdstid sættes ned til det, ungdomskommissionen har foreslået.

I beretningen fra ungdomskommissionen, som jeg vil opfordre det ærede medlem til at læse, fortælles der på side 64 om en undersøgelse af unge arbejdere mellem 14 og 21 år, som er foretaget på Københavns psykotekniske institut. Det fremgår heraf, at af de unge, der mødte, var over halvdelen syge. Af 2 000 læresøgende var der kun 980, der ingen helbredsmæssige mangler havde. Hos